

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľa: **G. S.**, nar. X., štátny príslušník I., t. č. miestom pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., *zastúpený JUDr. B. B., advokátom, AK so sídlom v B.*, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie 7, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-BB-BB-AV-9-2/2010 zo dňa 1. júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/14/2010-58 zo dňa 11. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/14/2010-58 zo dňa 11. januára 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. UHCP-BB-BB-AV-9-2/2010 zo dňa 1. júna 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 38Sp/14/2010-58 zo dňa 11. januára 2011 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-BB-BB-AV-9-2/2010 zo dňa 1. júna 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), na účel administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“), predĺžil lehotu zaistenia s účinnosťou od 15. júna 2010, určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica o zaistení navrhovateľa č.p.: UHCP-70-7/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 17. decembra 2009, o dvanásť mesiacov, t. j. najviac do 15. júna 2011.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v zápisnici o vyjadrení navrhovateľa zo dňa 17. decembra 2009, predvedeného na OCP PZ Banská Bystrica na podanie vysvetlenia podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tento k administratívne vyhosteniu z územia Slovenskej republiky z dôvodu úmyselného trestného činu uviedol, že na Slovensku je už 3 roky, pricestoval ako utečenec bez dokladov. To znamená, že na Slovensko vstúpil neoprávnene. Po príchode bol zadržaný políciou a nakoľko nemal doklady, bol umiestnený v CPZ pre cudzincov v M. Po zadržaní požiadal o azyl, ktorý mu bol zamietnutý a dvakrát podal sťažnosť. V marci 2009 požiadal na cudzineckej polícii v Trnave o udelenie tolerovaného pobytu. Tu mu povedali, aby prišiel o 4-5 dní, čo však nestihol, nakoľko bol dňa 10. marca 2009 zadržaný políciou pri firme S., kde pracoval a končil nočnú zmenu. Zadržaný bol aj z dôvodu, že bol podozrivý z trestného činu prevádzachstva, z ktorého ho aj obvinili. Od uvedeného dátumu bol vo vyšetrovacej väzbe v Banskej Bystrici. Na slobodu bol prepustený dňa 17. decembra 2009. Po prepustení bol kontrolovaný policajnou hliadkou a nakoľko nemal pri sebe žiadne doklady, bol predvedený na políciu. Tu mu bolo oznámené, že nakoľko sa na Slovensku zdržiaval neoprávnene, bude administratívne vyhostený a umiestnený v CPZ pre cudzincov v M.

Ďalej krajský súd uviedol, že rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica číslo UHCP-70-6/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 17. decembra 2009 bol navrhovateľ administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky do 17. decembra 2014 v súlade s § 57 ods.1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov. Základným právnym dôvodom bola

skutočnosť, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval bez oprávnenia. V nadväznosti na toto rozhodnutie bol navrhovateľ rozhodnutím č.p. UHCP-70-7/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 17. decembra 2009 zaistený za účelom realizácie administratívneho vyhostenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Poukázal na to, že vzhľadom na uplynutie zákonnej lehoty zaistenia dňom 4. júna 2010, s poukazom na § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, vykonalo Oddelenie cudzineckej polície policajného zboru Banská Bystrica dožiadanie ohľadne stavu konania o administratívnom vyhostení na ÚPZC pre cudzincov M. ÚPZC M. listom zo dňa 31. mája 2010 žiadali o predĺženie lehoty zaistenia, nakoľko po umiestnení cudzinca do svojich ubytovacích priestorov požiadal dňa 9. februára 2010 Národnú ústredňu Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie v evidenciách policajných orgánov I. na základe daktyloskopickkej karty a fotografie osoby, pričom ku dňu 31. máju 2010 neobdržal skutočnosť, na základe ktorej by sa potvrdila totožnosť cudzinca. OCP ÚPZC M. požiadal aj konzulárny odbor MZV SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie cestovného dokladu pre navrhovateľa a dňa 3. marca 2010 bola v priestoroch ÚPZC M. vykonaná konzulárna návšteva pracovníka Veľvyslanectva I., avšak cudzinec dostatočne nespolupracoval, neuviedol žiadne nové skutočnosti a preto ku dňu 31. máju 2010 mu nebol vystavený náhradný cestovný doklad. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval a zastupiteľský úrad ku dňu 31. máju 2010 nevydal náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia, žiadali OCP PZ Banská Bystrica o predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa.

Podľa názoru krajského súdu po oboznámení sa s vyššie uvedeným súd skonštatoval, že nezistil v činnosti správneho orgánu pochybenia spôsobilé viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na obsah Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd mal za to, že v konaní nedošlo k ich porušeniu. Rozhodnutie správneho orgánu je vydané v súlade s § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Je treba pripustiť, že v odôvodnení rozhodnutia by bolo žiaduce podrobnejšie uviesť skutočnosti, na základe ktorých správny orgán vyvodil záver, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia sa tento predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje (aj keď vyplývajú z obsahu administratívneho spisu). Na druhej strane však treba zohľadniť, že ani navrhovateľ neprodukoval žiadne relevantné tvrdenia ani dôkazy spochybňujúce zákonnosť postupu správnych orgánov, okrem všeobecného vyjadrenia, že nemôže byť na ťarchu obmedzenia osobnej slobody navrhovateľa pochybenie, resp. riadne

nekonanie správnych orgánov v súvislosti so zabezpečením náhradného cestovného dokladu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu v celom rozsahu z dôvodov, uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p., teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu ako i krajského súdu vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci. Súd rozhodoval na základe nesprávnych skutkových zistení. Podľa jeho názoru predĺženie lehoty zaistenia bolo aplikované v rozpore s ustanovením § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Poukázal na znenie ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a na znenie ustanovenia článku 15 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/115 ES.

V tomto smere s poukazom na znenie čl. 5 vyššie citovanej Smernice je zrejmé, že členský štát je povinný pred rozhodnutím o zaistení, či jeho trvaní, zodpovedať otázku trvania dôvodov uvedených v čl. 15 ods. 1, z ktorého jednoznačne vyplýva i správanie účastníka konania, v dôsledku ktorého je prípustné opatrenie zaistenia. Smernica považuje zaistenie za donucovacie opatrenie, ktoré sa má použiť až vtedy, ak nemožno použiť iné menej prísne opatrenia, ako je pozbavenie osobnej slobody. Zaistenie je pritom závislé od správania sa zaisteného čo vyplýva z čl. 1.

Vykonávanie zaistenia nemôže byť závislé na skutočnostiach existujúcich mimo možností zaisteného a tieto akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť, totiž existencia vystavenia či nevystavenia cestovného dokladu.

Podľa názoru navrhovateľa každé zaistenie predchádzajúce odsunu musí byť čo najkratšie a trvať len dovtedy, kým prebiehajú a s náležitou starostlivosťou sa vykonávajú prípravy na odsun.

Ďalej uviedol, že z judikatúry ESĽP vyplýva, že vnútroštátne orgány musia konať s náležitou starostlivosťou, aby zabezpečili, že obdobie takéhoto pozbavenia slobody bude obmedzené na čo možno najkratší čas. Ak však konanie nie je vedené s požadovanou starostlivosťou, pozbavenie slobody prestáva byť oprávnené z hľadiska článku 5 ods. 1 bod f Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto sprostredkovanie len jednej konzulárnej návštevy pracovníka Veľvyslanectva I. v priestoroch ÚPZC M. za obdobie 6 mesiacov a následné konštatovanie, že navrhovateľ nespolupracoval, keďže neuviedol žiadne nové skutočnosti nasvedčuje, že odporca v konkrétnom prípade nevykonával prípravy na odsun cudzinca s náležitou starostlivosťou.

Navrhovateľ poukázal na to, že správny orgán vo svojom rozhodnutí neoznačil žiaden dôkaz svedčiaci v to, že by navrhovateľ svojim správaním maril vyhostenie tým, že by nespolupracoval. Nijakým spôsobom v rozhodnutí neuviedol v čom spočíva „nespolupráca“ účastníka konania, teda to konanie aké predpokladá čl. 15 ods. 1 Smernice. Taktiež správny orgán neuviedol aké úkony správny orgán vykonal smerom k vyhosteniu cudzinca ako to predpokladá čl. 15 ods. 1 Smernice. Nepreukázal ani reakciu zastupiteľského úradu. Rozhodnutie o predĺžení zaistenia je na rozdiel od napadnutého rozsudku stručné. V zmysle Občianskeho súdneho poriadku súdu neprináleží dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu správneho orgánu, tá by mala byť zrejmá z rozhodnutia a pokiaľ chýba, nie je možné ju preskúmať. Krajský súd mal túto vadu rozhodnutia správneho orgánu zistiť a rozhodnutie zrušiť preto, že nie je náležite odôvodnené a nie nahradiť chýbajúce skutočnosti spôsobujúce nepreskúmateľnosť rozhodnutia vlastnými úvahami.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 16. februára 2011, v ktorom uviedol, že všetky relevantné skutočnosti potrebné k preskúmaniu rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia boli uvedené vo vyjadrení pod č. UHCP-BB-BB-AV-9-005/2010 zo dňa 29. júna 2010.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku

„Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. UHCP-BB-BB-AV-9-2/2010 zo dňa 1. júna 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia z územia SR predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím o zaistení navrhovateľa, o dvanásť mesiacov, t. j. najviac do 15. júna 2011. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek

vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal v lehote náhradný cestovný doklad alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca svoje rozhodnutie Č.: UHCP-BB-BB-AV-9-2/2010 zo dňa 1. júna 2010 o predĺžení lehoty zaistenia zdôvodnil tým, že napriek vykonaným úkonom k zabezpečeniu výkonu administratívneho vyhostenia navrhovateľa z územia Slovenskej republiky sa tento úkon predĺži z toho dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval a do dňa oznámenia mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad potrebný k ďalšej realizácii jeho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namieta, že rozhodnutím odporcu bol porušený zákon. Nesúhlasil s tvrdením, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia je potrebné pre účely administratívneho vyhostenia, alebo výkonu trestu vyhostenia. Pokiaľ odporca zdôvodňuje predĺženie lehoty zaistenia tým, že Veľvyslanectvo I. a zastupiteľský úrad do dnešného dňa nevydal náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia, tak táto skutočnosť nepreukazuje, že by účastník konania nejakým spôsobom dostatočne nespolupracoval. Správny orgán vo svojom rozhodnutí neoznačil žiaden dôkaz svedčiaci v to, že by žalobca svojim správaním maril vyhostenie tým, že by nespolupracoval. Nijakým spôsobom neuviedol v čom spočíva „nespolupráca“ účastníka konania. Taktiež správny orgán neuviedol aké úkony správny orgán vykonal smerom k vyhosteniu cudzinca a aká bola reakcia zastupiteľského orgánu cudzinca. Taktiež z rozhodnutia nie je možné zistiť, kedy bol kontaktovaný zastupiteľský úrad I., kedy Konzulárny odbor MZV SR, aká bola ich reakcia, resp. v čom spočívala prekážka pre vystavenie dokladu. Pokiaľ má byť navrhovateľ pozbavený osobnej slobody na základe nie vlastného konania, ale na základe nekonania správneho orgánu, nemôže byť existencia takejto skutočnosti na ujmu účastníkovi konania a to takým závažným spôsobom, akým je zásah do jeho slobody a to na tak dlhý čas. Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia založené len na samotnej skutočnosti nevystavenia náhradného dokladu bez zistenia zavinenia tejto skutočnosti účastníkom konania na úkor zásahu do osobnej slobody je hrubým zásahom do práv žalobcu vrátane čl. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na rozdiel od názoru krajského súdu, ktorý síce uznáva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu je pomerne stručné a bolo by žiaduce podrobnejšie uviesť skutočnosti, na základe ktorých správny orgán vyvodil záver, že napriek vykonaným úkonom potrebným pre výkon administratívneho vyhostenia sa tento predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje, najvyšší súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil námietky navrhovateľa týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ako aj neuvedenia konkrétnych dôvodov predĺženia lehoty zaistenia za dôvodné.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti O. s. p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nebolo preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nebolo jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie skutočností, ktorých zistenie bolo podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na nové posúdenie, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.). Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorému sa predlžuje doba zaistenia, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní, pričom v odkaze pod čiarou je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť správneho orgánu uviesť v odôvodnení rozhodnutia **všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako**

použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku. Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O. s. p.), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodiť iné alebo opačné závery.

Z uvedených dôvodov mal krajský súd dospieť k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že sa správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom tieto vady boli spôsobilé vyvolať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, dospel odvolací súd k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si navrhovateľ trovy v zákonom stanovenej lehote neuplatnil a ani nevyčíslil v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. júla 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková